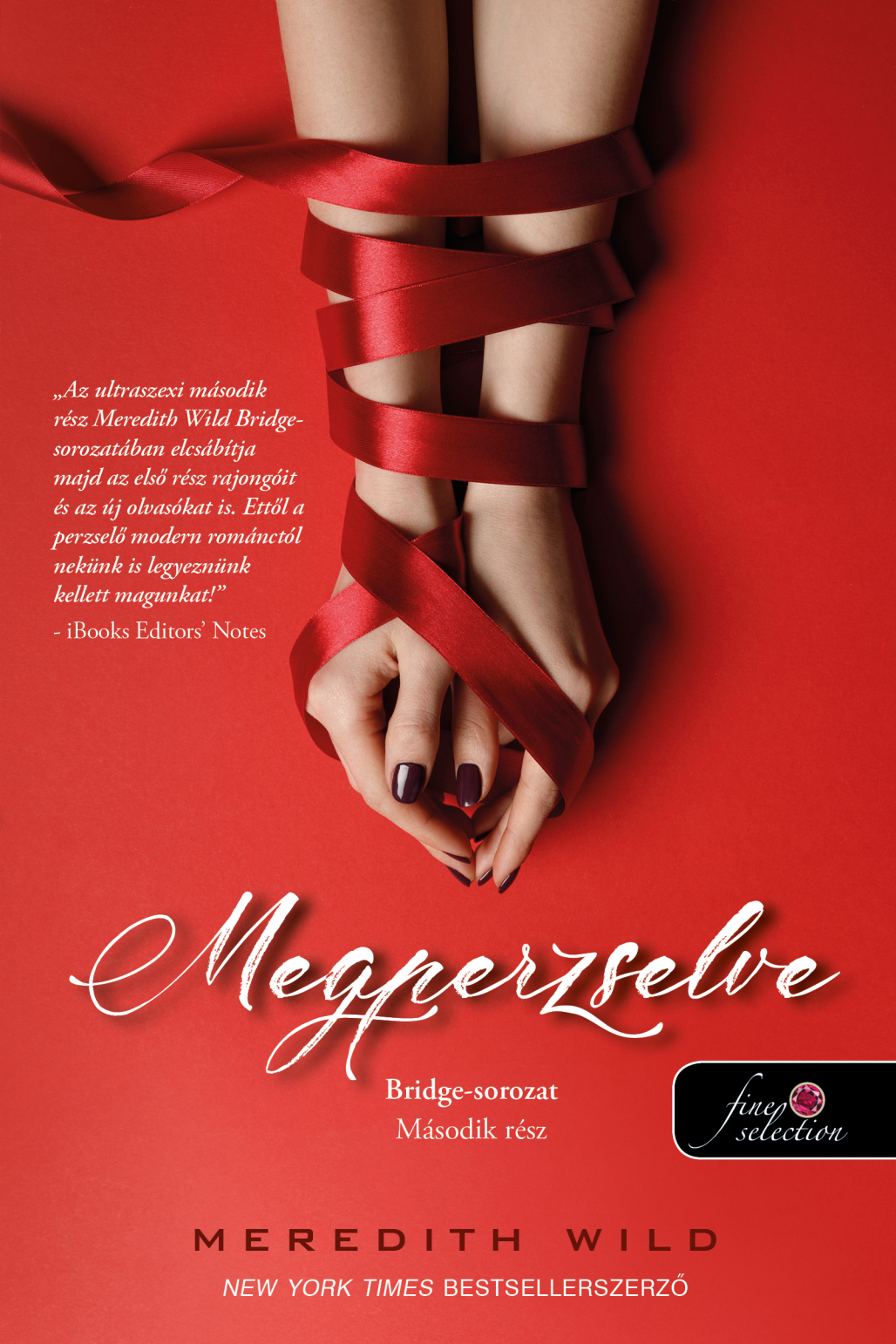

*„Az ultraszexi második
rész Meredith Wild Bridge-
sorozatában elcsábítja
majd az első rész rajongóit
és az új olvasókat is. Ettől a
perzselő modern romántól
nekünk is legyeznünk
kellett magunkat!”*

- iBooks Editors' Notes

Megperzselve

Bridge-sorozat
Második rész

finep
selection

M E R E D I T H W I L D

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

MEREDITH WILD

Megperzselve

Bridge-sorozat

Második rész

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

*Átkelünk az előttünk álló hídon, mikor elérkeziünk hozzá,
azután felégetjük magunk után. Semmi sem jelzi, hogy ott jártunk,
csak a füst szagának emléke, és hogy könnybe lábad a szemünk.*

– Tom Stoppard¹

¹ Tom Stoppard: Hamlet – Rosencrantz és Guildenstern halott

ELSŐ FEJEZET

DARREN

ERESSZETEK MÁR EL!
Pauly szeme másodpercekkel ezelőtt pattant fel, köszönhetően az opioiddblokkoló injekciónak és az oxigénzsáknak, amit most ellökött magától. Szitkozódások áradata és vad rúgkapálás volt a jutalmunk, amiért olyan hirtelen térítettük magához. Megzavartuk a drogmámoros repülését, és nem volt túl boldog tőle.

– Bridge, fogd le!

Mielőtt megtehettem volna, Pauly a nagy kapálózás közben Ian arcába vágott. Ian kicsit durvábban nyomta le a járdára, mint kellett volna. Egy dupla műszak huszonharmadik órájában jártunk, és az én türelmem is kezdett elfogyni. Pauly gyakori vendégünk, de ameddig éber és viszonylag tűrhető modorú volt, a mentősök csak beszállították a kórházba, ahol megfigyelés alatt tartották, ameddig le nem jött a szerről. Ma nem voltunk ilyen szerencsések.

– Ezt még egyszer megpróbáld, Pauly, és legközelebb is beléd nyomjuk a Narcant, bármennyire is jól érzed magad – morogta Ian.

Üres fenyegetésnek bizonyult, de a jelen helyzetben nagyon is valószínűen csengett Pauly számára. Szeme összeszűkült, és felém fordította ködös tekintetét.

Megráztam a fejem, továbbra is biztosan fogva a karját, ami meglepően erősnek tűnt, annak ellenére, hogy milyen soványra fogyott mostanában.

– Rám ne nézz, ha szimpátiát keresel, öregem. Nem verekedhetsz velünk, mikor mi csak segíteni próbálunk. Most már lenyugszol?

Pauly drogos volt, egyike a több ezernek a városban. Ian és én aközé a tucatnyi tűzoltó közé tartoztunk, akik mindig ránéztek, hogy lélegzik-e még, mikor valaki megint öntudatlan állapotban találta az utcán.

Néha úgy tűnt, minket jobban érdekel, hogy életben maradjon, mint őt magát.

Ez a szívfacsaró igazság mást talán felemésztett volna. De én nem engedhettem meg, hogy a bőröm alá férközzön az ő, vagy a száz másik hasonló ember története, amit az évek során láttam kibontakozni. Nem az én hivatásomban. Én csak vissza akartam érni az állomásra, miután egész éjjel egyik riasztás után a másikhoz siettünk. Akárhányszor elszenderedtünk, egy újabb bejelentés rántott vissza az ébrenlétbe. Semmi nem hangzott kecsegtetőbben számomra, mint a néhány óra zavartalan alvás ígérete. Minél hamarabb jutunk dűlőre Paulyval, annál hamarabb várt rám az örömhír, hogy hazamehetek.

Egy kis idő múlva engedni látszott, az izmai elernyedtek.

– Jól van, Pauly. – Felsőhajtottam, félig megkönnyebbülésemben, félig a kimerültségtől. Bólintottam a mentősöknek, akik épp akkor értek oda egy hordággal. – Ezek a srácok most majd gondodat viselik. Jól fogsz viselkedni velük, ugye?

– Ja. – Grimaszolva hunyta be a szemét.

Akkor a viszont nem látásig, Pauly!

Néhány órával később a Bridge Fitness üvegajtaján léptem be. Az öcsém edzőterme, ahol én is besegítettem, már a második otthonommá vált. Cameron a belét is kidolgozta az utóbbi hetekben, hogy az esküvője miatt szabadságot vehessen ki. Minden műszakra bejöttem, amikor csak tudtam, hogy enyhítsek a vállára nehezedő terhelés munkán, de hálás voltam, hogy a mai napon nem kellett be-
segítenem. Csak ki kellett adnom magamból annyi energiát, amitől aztán álomba zuhanhatok otthon.

Besétáltam a fő edzőterembe, és Cameron menyasszonyát, Maya Jacobsot találtam a futópadon, fülhallgatóval a fülében, aki így észre sem vette az érkezésemet. A csinos szőke miatt az öcsém évekig volt összekuszálódva, és bár utáltam látni, amin keresztülment, most csak boldogabbnak tűnt, hogy végre újra összejöttek. Integtettem neki, ahogy elmentem mellette, és a konditerem hátsó részében lévő iroda felé vettem az irányt, ahol nagy valószínűséggel Cameront találhattam.

Ahogy sejtettem, az asztalánál ült. De nem volt egyedül. Raina, a jógaoktatónk, csípőjével az asztalnak dőlve állt. Buja pillantása a testvérem aggodalmaskodó arcáról lejjebb vándorolt, végig a testén, és a nő közelebb lépett hozzá. Azt a rohadt, szinte már egyenesen az ölébe mászott! Mikor jelentősegteljesen megnyalta az ajkait, Cameron félrenézett.

– Sziasztok, skacok! – mondtam hangosan.

Raina kiegyenesedett, és ellépett az asztaltól.

– Szia, Darren.

– Mi a helyzet?

Megvonta a vállát, és a mellét kissé kinyomta, ahogy elhaladt melletttem.

– Nem sok. Épp indultam.

– Akkor, szia – mondtam, és ahogy távozott, a ringatózó fenekét néztem.

Cameron összeráncolta a szemöldökét, majd visszafordult az előtte heverő papírmunkához. Az ajtófélfának dőltem, és próbáltam kitalálni, milyen hangulatban van.

– Mi a helyzet Rainával? Nem vette a lapot, mikor megkérted Maya kezét?

Az öcsém végighúzta a tollát az állkapcsán.

– Azt hiszem, hogy ő már csak ilyen. Igyekszem nem látni bele annál többet.

Felnevettem.

– Az, hogy felismerjem ezeket a jeleket, és a hasznomra fordítam őket, szinte a véremben van. Nyomul rád, öregem! Előbb-utóbb Mayának is fel fog tűnni, és szerintem annak nem lesz túl jó vége. Jobb lenne, ha te vetnél véget ennek, mielőtt ő teszi meg helyetted.

Felsóhajtott, és hátradőlt az irodai székében, ami minden mozdulattal megnyikordult. Egy maroknyi sötét hajat söpört ki a homlokából.

– Ja, azt hiszem, igazad van. Nincs még elég bajom így is! Pár napon belül indulunk a Kajmán-szigetekre, és ki sem látok a munkából az indítvány miatt, amit a befektetőknek kell írnom.

Bólintottam, és a tetemes papírkupacot méregettem, ami valahogy mindig az asztalán termett – különösen most, hogy terjeszkedni próbált egy második edzőterem nyitásával.

– Mi lenne, ha én beszélnék a csajjal?

Cam óvatos pillantást vetett rám. Úgy olvastam benne, mint egy nyitott könyvben. Én vagyok a legidősebb testvér, de ő valamiért mindig egymagában akar az élet nehézségeivel elboldogulni.

– Komolyan mondom, szerintem kevésbé lesz ciki, ha én beszélek vele – mondtam. – Majd könnyedre veszem a figurát, de biztosra megyek, hogy megértse a szitut.

Eltelt néhány pillanat, mire az aggodalmas ránc kisimult Cam homlokán.

– Rendben. Csak ne dühítsd fel! Szükségem lesz rá itt, mikor mi elutazunk. Most nem engedhetem meg magamnak a munkaerőhiányt.

– Megértettem. – Az öltözőszekrényemhez léptem, és bepakoltam a táskámat meg a kabátomat. Egy harmadik vagy negyedik energialöketet is kaptam a munkából hazafelé menet, így biztosan órákig nem tudtam volna elaludni. De legalább egy ideig nem kellett a Pauly-félékkel foglalkoznom, vagy égő épületekbe rohannom.

Cameront a munkájával hagyva a folyosón távolabb nyíló jógaterem felé vettem az irányt. Gondoltam, ott találom Rainát. Csak dél előtt kezdődtek az órái.

A hatalmas terem hűvös volt, és üres. Raina tőlem nem messze néhány felgöngyölített jógaszőnyeget rendezgetett. Mikor az ajtó becsukódott mögöttem, felnézett.

Rámosolyogtam.

– Mi újság?

– Minden oké. És nálad?

– Hulla vagyok, hosszú műszakom volt. Csak beugrottam egy kis levezetésre, mielőtt bealszom.

Önelégülten mosolygott.

– Privát jógaóra?

A mosolyom ezúttal nem tettett volt. Mikor a pillantásunk találkozott, a szempillái alól nézett rám.

Halkan kacagtam.

– Hmm, pihentetően hangzik! De ha elvágom magam, lehet, soha többet nem kelek fel.

Megvonta a vállát, és folytatta, amit elkezdett, hagyta, hogy az ajánlat köztünk lebegjen. Cameron nem tudott róla, de tartott nekem „privát jógaórát” néhány hete, munka után. Egy gyenge pillanatomban kapott el.

Az az énem, amely csak ritkán utasított vissza egy ilyen ajánlatot, egy kis ideig hagyta magát eljátszadozni a lehetőséggel a fáradt elememben. Nem, most okkal vagyk itt, és az nem ez volt.

Megköszörültem a torkomat, és felkészültem, hogy belevágjak.

– Szóval, mi a helyzet veled és Cammel?

Raina megmerevedett, a pillantása éberebb lett.

– Mire gondolsz?

– Úgy értem... bejön neked, ugye?

Abbahagyta, amit épp csinált, a teste görcsös lett, feszültséggel teli. Az előbbi kellemes arckifejezésének most védekező pillantás vette át a helyét.

– Mire célzol?

– Figyelj, láttalak az irodájában az előbb. A testbeszéded... Úgy értem, mondd, ha örültségeket beszélek, de szerintem te vonzódasz hozzá.

Eltátotta a száját, de hang nem jött ki rajta. Ideges volt.

Lassú léptekkel közeledtem hozzá, és közben lecsekkoltam. Kétségtelenül jó teste volt. Fitt és karcsú, egy gramm zsírt sem találni rajta. Ez tisztán látszott, mikor csak sportmelltartót és szűk jóganadrágot viselt. Bármennyire is keményen megdolgoztam a saját testemért, ő mégsem volt az esetem. Azt szerettem volna elérni, hogy a nők, akik lejönnek a terembe, megizmosodjanak, de azért maradjon mit fogni rajtuk.

Kis távolságra tőle megálltam.

– Akkor most azt akarod mondani nekem, hogy nem feküdnél le Cameronnal abban a pillanatban, hogy lehetőség lenne rá? Az igazat akarom hallani!

– Egy *kicsit* sem vonzódok az öcsédhez – válaszolta hevesen.

– Igazán? – Oldalra billentettem a fejem, provokálva őt. A testéről minden jelet leolvastam – ahogy szabálytalanul vette a levegőt, ahogy kipirult a bőre a mellkasán –, és tudtam, hogy ezt a játszmát én fogom megnyerni.

– Igazán. – Sójajtott ki a szót. A hangjából már kevésbé csendült ki harag.

Miközben a csípőjét illegetve közeledni kezdett hozzám, a fáradt elmém próbálta utolérni az eseményeket, és hogy merre is tartottak.

– Bizonyítsd be! – A hangom mélyen zengett, tele kihívással. Egyet léptem felé én is, hogy már csak egy lehetet választott el miniket egymástól.

Pillantása az ajtóra vándorolt, majd vissza rám. Ismertem ezt a nézést. Döntést kellett hoznia. Igazából mindegy volt, mert bárhogyan is döntött, meg tudtam volna változtatni. Cameron jó ember volt. Raina ezért akarta őt. Én nem voltam az, és pontosan ezért, ebben a jelenlegi helyzetben, engem akart.

Be is bizonyította, mikor a karját a nyakam köré fonta, és lábujjhegyre állva, ajkamat a magáéhoz vont. Nem szemérmeskedett, nem volt szégyenlős. Megcsókolt, és én visszacsókoltam. Nem azért, mert érezni akartam az ízt, csak tudtam, hogy ezt akarja. Engem különösebben sosem érdekelt a csókolózás.

Előrelépett, hozzányomva a testét az enyémhez, és a farkam életre kelt. Aha. A dugás mindenképp szerepelt az étlapon.

Megszakítva a csókot, amit nem akartam, megfordítottam Rainát, és a falhoz nyomtam. Meztelen volt a jóganadrágja alatt, amit lerángattam a combjáig, épp csak annyira, hogy megkaphassam, amit viszont nagyon is akartam.

Ne csináld ezt. Végighúztam a tenyeremet a csípőjén, azon morfondírozva, hogy most mit is készülök tenni.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod? – Mintha a válasza valahogyan jobbá tudta volna varázsolni a helyzetet.

– Igen – nyögte, a fenekét hátratulva felém, még jobban ingerelve a farkam.

Minden egyes hangra, ami elhagyta a torkát, elképzeltem, ahogy Cam rányit erre a disznóságra, amit csinálunk, itt, a közös munkahegyünkön. A francba, ez nagy hülyeség! És nagyon nem helyes. A tükrök, amik három oldalról vettek körbe minket, minden egyes alkalommal emlékeztettek erre, amikor ki mertem nyitni a szememet. Már az is hiba volt, mikor először összegabalyodtunk. Ha ezt tovább folytatom Rainával, nagyon megüthetem a bokámat.

Rámarkoltam az ébredező erekciómra, a bűntársamra és gondolataim vezérére, mikor arról volt szó, hogy kit és mikor fektessek meg. Aztán lefagytam.

– Nincs nálam óvszer.

Kínos csend borult a teremre.

– Nem gond – mondta halkán.

Nem, ez határozottan gond volt. Én sosem dugok óvszer nélkül, és azt sem találtam igazán bizalomkeltőnek, hogy Raina a terembe lejáró férfiak felével kacérkodott.

Visszarángattam a nadrágját, és magam felé fordítottam.

– Nem itt. Nem így. – Talán sehogy sem.

A mellkasa fel-le emelkedett, ahogy kapkodta a levegőt. Teljesen fel volt ajzva, és ha akartam volna, azonnal magamévá tehettem volna. De én most nem ezért jöttem ide.

– Raina. Békén kell hagynod Cameront. Mi játszodozhatunk, de ő pár napon belül feleségül veszi Mayát.

Nem tudtam visszafogni a szavaimat, és bántam, amiért olyan hidegen hagyták el a számat. Az enyhe pír a lány arcán azonnal tűnni kezdett.

– Hát persze, Darren. Sosem gondoltam volna, hogy te féltékeny típus vagy.

Csikorgattam a fogamat. Nem voltam féltékeny, de ha ez a képzet visszatartotta a testvéremtől, hát legyen.

Egy pillanattal tovább tétováztam, még egyszer végignézve rajta. Legalább most majd békén hagyja Cameront. Közel léptem hozzá, és ismét megcsókoltam. Gépiesen, mintha ez lett volna a kötelességem, semmi élvezetet nem lelve benne.

– Később felhívlak, Raina.

VANESSA

Együtt dúdoltam a plafonra szerelt hangszórókból szűrődő popdalocskával, épp csak olyan hangosan, hogy a hangom belevessen a forgalmas kávézó zajaiba.

– Veronica! – kiáltotta el magát a barista.

Visszacöppentem a jelenbe. Utat vágtam magamnak a pultig, és elvettem tőle a tálcát.

– Vanessa – javítottam ki.

A srác nem időzött elég ideig ahhoz, hogy konstatálja a hibáját – rögtön eltűnt, nekem pedig csengeni kezdett a telefonom a zsebemben. Előhalásztam, és a kijelzőn felismertem az anyukám számát.

– Anyu, szia! – A fülemhez nyomtam a telefont, miközben a kávéspoharakkal zsonglőrködve kiléptem a kávézó ajtaján.

– Hogy vagy, kincsem? Minden rendben? – Enyhe déli akcentusának bájoságát némi aggodalom fátyolozta.

Annyi beszélgetést kezdtünk már hasonlóképpen, mintha minden alkalommal, mikor felvettem a telefont, egy krízis közepén talált volna. Forgattam a szememet, és bosszankodva kifújtam a levegőt.

– Minden *rendben*.

Mindig minden rendben volt. Még akkor is, mikor nem. Még akkor is, mikor az életem katasztrofálisnak érződött, nem akartam okot adni anyámnak arra, hogy azt gondolja, a költözésem pontosan olyan borzasztó ötlet lett, mint azt elképzelte, és amiért úgy aggódott. Egy szellőkés rohant végig az utcán, ahogy áthaladtam az emberek zajos tömegén.

– Hol vagy? – A hangja aprónak és jelentéktelennek tűnt a környezetem folyamatos zümmögése és zsibongása közepette.

– New Yorkban, anyu. Itt mindig zajos.

Egy pillanatig csendben maradt, és magam előtt láttam az arckifejezését, ahogy a fejét rázza. Sosem értette, hogy miért költöztem ide. Ez a város szöges ellentéte volt a helynek, ahol felnőttem, de én pont ezért szerettem annyira. Anyának elég sokáig sikerült a szülővárosomban tartania, de a jövőm többet tartogatott Callaway-nél.

Abban a kicsi floridai városkában én valaki más voltam – az okos lány a hatalmas szeplőkkel, turis ruhákkal és egy egyedülálló anyával. Anyu megtalálta és évek óta tartotta a közösségben betöltött helyét, kávé és zsíros reggelit szolgálva fel mindenkinek a helyi étkezdében.

Nekem nem lehettek titkaim Callaway-ben, és lehetetlen volt elmenekülnöm a rólunk szóló pletykák elől, amiket mások úgy csempélgettek egymás közt, mint valami társasági fizetőeszközt. Ameddig rólunk beszéltek, addig a saját titkaikat eltemethették.

Az otthoni sustorgás szerint azért költöztem a nagyvárosba, hogy a Wall Streeten dolgozzak. És ennél többet nem is akartam, hogy tudjanak rólam. Itt, New Yorkban névtelen voltam. Ezerszer újragondolhattam volna saját magamat, és csak egy maroknyi ember sejtette volna, hogy így tettem. Isten tudja, nem én voltam az egyetlen, aki erre vágyott egy ilyen hatalmas városban.

– Felkészültél az utazásra? – kérdezte az anyám.

Egyenletes tempóban haladtam tovább a járdán. Az úton lassan araszoló taxik kipufogócsövéből áradó füst kaparta a torkom. Ha bármit is hiányoltam otthonról, az a friss levegő volt. A friss óceáni levegő, amit hamarosan újra magamba szívhattam!

– Nagyon!

Megint sóhajtott.

– Nem örülök neki, hogy egymagadban fogsz utazni.

Ismét a szememet forgattam, és örültem, hogy nem láthat. Tudtam, a folyamatos nyugtalankodás a szívéből jött.

– *Nem* egymagamban fogok utazni. Eli és az egész násznép végig együtt lesz, amíg oda nem érünk.

– Maya is? – A hangja ellágyult, ahogy a legjobb barátnőm nevét kimondta. Szerette Mayát.

– Ő és Cam külön utaztak el már ma reggel, hogy haladhassanak a készülődéssel. – Elmosolyodtam a gondolatra, hogy már a szigeten vannak, élvezve a rövid pihenést és a kettesben töltött időt. Igazán megérdemelték a stresszel teli téli hónapok után.

– Bárcsak mind ide jönnének inkább látogatóba!

– Maya téged is meghívott az esküvőre, anyu. El kellett volna jönnöd! Olyan lett volna, mint az a vakáció, amire sosem tudtunk elmenni.

– Vanessa – halkan mondja a nevemet, de cseppet sem szemrehányóan. Éreztem a szomorúságát, a csalódottságát, amit semmiféle megbocsátás sem törölhetett el.

– Nem gond, anyu. De azért azt gondolná az ember, hogy miután a fél életedet az úton töltötted, kevésbé leszel kiakadva az utazgatástól!

Úgy tűnt, abban a percben, hogy eldöntötte, leszáll az apám turébuszáról csak néhány héttel a születésem előtt, soha többet nem akart túl messzire menni az otthonától. New Yorkba is csak párszor látogatott el, amit rengeteg unszolás és tervezés előzött meg.

– Phil nem tud olyan sok szabadnapot kikérni. És mikor sikerül szabadságra mennie, nem azzal akarja tölteni, hogy körberohanja Is-ten egész teremtet vilá- gát.

Anya akkor ment hozzá a mostohaapámhoz, amikor középiskolába jártam. Addigra én már fél lábbal kint voltam az ajtón, így nem igazán melegedtünk össze az újdonsült „apámmal”. Anyu azt mondta, hogy Phil élete szerelme, de tőle egyszer sem ragyogott fel úgy, mint azon néhány ritka alkalommal, amikor rá tudtam venni, hogy meséljen az apámról. Philbe annyi személyiség szorult, mint egy babszembe, de azért boldognak tűntek. Hűséges volt, megbízható, és pont annyira elégedett azzal, hogy egy helyben élje le az életét, mint az anyám.

– Ó! – A hangja felugrott egy oktávot. – Sosem találod ki, kivel találkoztam a városházán! Phillel az adónkat mentünk befizetni, mikor összefutottunk Michael Browninggal. Tudtad, hogy megpályázza a

polgármesteri posztot? Ő lenne a valaha volt legfiatalabb polgármesterünk. Azt mondják, igazán jó az esélye a nyeresre is.

– Jó neki! Figyelj, most rohannom kell.

– Dehogynem kell – dorgált meg. – Kérdezett felőled. Szerette volna tudni, hogy vagy. Még most is pont olyan jóképű, mint amikor járatok. Sosem fogom megérteni, hogy miért nem sikerült együtt maradnotok.

Mialatt az anyámat lefoglalta, hogy kiszolgálta a vendégeit az étkezdében, és vezette otthón a háztartást az új férjének, én valahogyan Callaway ügyeletes bálkirályának radarjára kerültem. Ez rengeteg lányt fel is bosszantott, akik sorban állva vártak egy esélyre vele.

Michael Browning az a fajta srác volt, akivel minden lány lenni akart, és akivel minden srác jóban akart lenni. Jó humor, jó nevű család, ígéretes jövő, és rajongás az olyan lányokért, akik a város rossz felére születtek. Pontosan az a fajta srác, akit az anyukám nekem szánt volna. Valaki, aki nem is lehetett volna nagyobb ellentéte annak a magányos farkasnak, akinek sem ideje, sem hajlandósága nem volt ahhoz, hogy felneveljen engem.

– Elég sok oka volt annak, hogy szétmentünk, többek között az is, hogy én nem akartam az egész életemet Callaway-ben leélni, ahová őt nyilvánvalóan szánta a sors.

– Úgy beszélsz róla, mintha a legrosszabb hely lenne a földön. Sosem fogom megérteni, hogy miért élsz szívesebben abban a koszos városban azokkal az emberekkel. Itt megvolt az életed.

– Az a te életed, és én örülök a boldogságodnak. Őszintén. De most megérkeztem David lakása elé, úgyhogy mennem kell. Már vár rám. – Még mindig egy háztömbnyire jártam a főnököm SoHo negyedben található otthonától, de muszáj volt azon nyomban

letennem a telefont, mielőtt még a beszélgetés sokkal rosszabbra fordulhatott volna. – Majd írok, ha leszállt a gépem – tettem hozzá.

– Köszönöm. Tudod, hogy egész végig aggódni fogok.

– Tudom jól, de semmi okod az aggodalomra!

Egy pillanatra elhallgatott.

– Szeretlek, kincsem – mondta, megint halkán és bájosan, mint mikor egy édesanya leteszi aludni a kisbabáját, azzal az ígérettel, hogy a világon minden rendben lesz.

A bosszankodásom elpárolgott; egy pillanatra ő újra az anyukám volt, és nem a nő, aki minden álmát feladta, és nem tudta megérteni, hogy én miért nem tudtam lemondani a saját vágyaimról.

– Én is szeretlek, anyu!

Lelassítottam a célállomásom előtt, és visszajátszottam magamban a beszélgetést, amit az előbb olyan gyorsan le akartam zárni. Felnéztem oda, ahol az épületek körvonala egybefolyt a kék-szürke ég szegélyével, egy kicsit elodázva, hogy be kelljen lépnem a kapun. A tavaszi szél körülöttem táncolt. Megráztam a fejem, próbálva elkergetni a zaklatott gondolataimat és a kellemetlen érzéseket, amik a felszínre kíváncsoztak.

Melody Hawkins és én nem mindig értettük meg egymást, de ő volt az egyetlen anyukám. Mindig a részem volt, nem számított, milyen messzire rohantam. Már réges-régen felhagytam azzal, hogy összeszedjek minden indokot, amiért én nem élhettem azt az életet, amit nekem szánt, mert ezzel mintha lefitymáltam volna az ő választásait.

Ezt nem akartam megtenni vele, mert bármennyire is nem értettünk egyet, nem ítélezhettem felette azért, amiért a legtöbbet próbálta meg kihozni abból, ami az életben neki adatott. Szegénységben nőtt fel egy népes családban, ahol sosem jutott rá elég idő.

Beleszeretett a nem megfelelő férfibá, és követte egy olyan kalandba, aminek az eredménye én lettem. És a kettőnk számára mindig igyekezett a lehető legjobb körülményeket biztosítani.

Ennek ellenére nagyon messzire jöttem Callaway-tól, és nem akartam hátranézni. Nem akartam az aprócska városkára gondolni, ahol felnevelt, vagy Michael Browningra, ahogy a helyi ranglétrán lépkedett. Az életem túl gyorsan pörgött ahhoz, hogy visszafele sodródjak. Már egyáltalán nem számítottak.

Beszívtam a városi levegőt, egy fáradt sóhajjal kifújtam, majd beléptem az épületbe. Mikor megközelítettem a recepciópultot, egy rosszul szabott szürke öltönyt viselő fiatal férfi emelte rám a tekintetét.

– Vanessa Hawkins vagyok, David Reillyhoz jöttem – mondtam udvarias mosollyal.

– Egy pillanat. – A füléhez emelte a telefonkagylót. – Egy fiatal hölgy érkezett önhöz, Mr. Reilly. Vanessa Hawkins. Felküldhetem?

A gyomrom görcsbe rándult, mikor meghallottam Reilly telefonból kiszűrődő, fojtott hangját. Ösztön, talán. Vagy a testem szokásos reakciója a hanghordozására, még ilyen távolságból is.

A fiatal férfi visszatette a kagylót, és a liftek felé biccentett.

– Már várja önt. Márís felmehet.

Pár pillanat múlva már útbán voltam felfelé. Nekidőltem a lift hűvös fémfalának, és hagytam, hogy az agyam a ma esti terveimen és a hőn áhított nyaraláson kattogjon, amit kevesebb mint huszonnégy órán belül el is kezdek élvezni.

Annak ellenére, hogy szombat volt, Reilly szívességet kért tőlem, és én kellenetlenül bár, de rábólintottam. A ruháit az Upper East Side-i házába szállították ki a tisztítóból. Ahelyett, hogy azzal bízott volna meg, hogy meghagyjam az új címét a tisztítónál, ragaszkodott hozzá,

hogy magam menjek el és hozzam el őket, hogy legyen mit viselnie a következő heti megbeszéléseken.

David Reilly vészesen próbára tette a türelmemet az elmúlt két évben, amit az alkalmazásában töltöttem. Bizonyos napok jobban mentek a többinél, de mikor már épp azt hittem volna, hogy betelt a pohár a szarságaival, valahogy mégis találtam elég lélekjelenlétet a kitartáshoz. Nap nap után megígértem magamnak, hogy ezentúl valami fantasztikus vár majd rám.

Az ajtó kinyílt, és én kiléptem a liftből, majd hallottam a halk suhanást, amint visszacsukódott mögöttem. Hirtelen rettenetesen kicsinynek és nem ideillőnek éreztem magam. Elhallgattattam a belső monológomat, miközben számba vettem a hely irigylésre méltó részleteit. Sima, sötét fapadló, letisztult, modern berendezés, és néhány, a helyiségeket elválasztó üveggel jellemezte a lakást, ami még New York-i mércével mérve is igen terjedelmes volt. A tágas második szintről nem is beszélve, ahová lebegő lépcső vezetett. Elképzelni sem tudtam, hogy egy ilyen hely mennyibe fájhat, de ismerve Reillyt és a cégünknel kamatoztatott pénzügyi képességeit, ez simán belefért a költségvetésébe.

Reilly jelent meg a lépcső tetején, és gyorsan lesietett a fokokon hozzám, ahogy a lifttől pár lépésre álldogáltam. Sötétbarna pulóvert és kék farmert viselt. Meztelen lábát puha, barna papucsba bújtatta. A hétköznapisága megriasztott. Csak nagyon ritkán láttam a főnökömet úgy, hogy nem dizájner öltönyben feszített. Talán közvetlenebbnek tűnt a hétköznapi szettől, bár egyetlenegy dolgot sem tudtam volna megnevezni, ami közös lett volna bennünk, azon kívül, hogy mindketten emberek voltunk.

Nem nézett ki rosszul: metsző, szürke szemét határozott vonások keretezték. Nagyjából százhetvenöt centi magas lehetett, jó

formában tartotta magát, és elég imponáló fellépéssel rendelkezett ahhoz, hogy a rengeteg frusztrációm ellenére, amit a főnökömként ő okozott, eszembe sem jutott volna valaha is keresztbe tenni neki. A Wall Street világában csak nagyon kevés férfi vagy nő mert volna szembeállni vele.

Kinyújtotta a kezét a vállfákon lógó ruhákért, amiket a vállamon átvetve, sajtó kisujjal tartottam.

– Nagyszerű – mondta, és az egész csomagot egy közeli fotelba hajította. Fekete-fehér mintázatú, erősen modern külsejű bútor volt, ami tökéletesen passzolt a szoba berendezésébe.

Pislogtam egyet, kitépve magam az ingerek túlcsoordulásából, amit a lakás és az előttem álló, szokatlanul más Reilly okozott.

– Jól néz ki a hely – néztem körbe. – Igazán pompásan fog festeni. Persze, miután kicsomagoltál.

Majdnem mosolygott.

– Látnod kellett volna a Sutton Place-i házat!

Ha a ház, ahol a volt feleségével laktak, csak feleannyire fényűző, nem bántam volna, ha ott is úgy körbebámészkodhattam volna, mint most itt.

– Biztosan gyönyörű volt.

A tekintete megkeményedett, amitől a gyomrom megint görcsbe rándult. Valami rosszat mondtam? Érthetetlen hangot hallatott, az állkapcsa megfeszült.

– Nos, a kurva megtarthatja magának – motyogta.

Idegesen rágtam belülről a számat. A tinta még meg sem száradt a válási papírjaikon, és úgy tűnt, ez volt az utolsó stádiuma a Cheryl-től való elszakadásának. Mostanában már alig említette meg. Amióta csak a személyi asszisztenseként dolgoztam, a társasági életük – legalábbis az a része, amibe én is beleláttam – szinte egyszer sem

keresztelte egymást. Cheryl sokat utazott, ami gyakori magyarázat volt arra, hogy miért nem tudott részt venni a céges eseményeken. Talán ezért is volt olyan fontos, hogy én viszont megjelenjek rajtuk.

– Hoztam kávé. – Kihúztam a poharát a tartóból, és odaadtam neki. Fél koffein, zsírszegény, tripla grande mocha. Nem kérte, hogy vegyek, de gondoltam, a biztonság kedvéért hozok egyet.

Elfogadta, de nem nézett a szemembe.

– Kicsit késő van a kávézáshoz.

Ennyit a köszönömről, pufogtam magamban. Ezt egy kicsit túl gyakran tettem körülötte. Talán több tisztelettel bánná velem, ha megkövetelném. De esélyesebb, hogy ehelyett egyszerűen csak kirúgna.

Reilly belekortyolt az italba, majd megfordult, hogy elsétáljon.

– De azt hiszem, elég sok pakolnivalóm van – mondta, és elkezdte letépni a celluxot az egyik dobozról, amiből jó pár állt feltornyozva a szoba közepén.

Rám pillantott a szeme sarkából, ami olyan egyértelmű jelzés volt, mintha csak kimondta volna: *Mire vársz még?*

Azt akarta, hogy segítsek. És bármely másik nap gondolkodás nélkül felajánlottam volna. Ha a munkahelyünkön valami nyomta a vállát, én be voltam programozva, hogy megtegyek bármit, amivel csökkenthettem a terheit. De az ördögbe is, ma szombat volt, és a munkahét összes fáradalma a csontjaimban sajgott – és ezt a sajgást néhány martinivel terveztem enyhíteni a barátaim társaságában.

– Nos, akkor azt hiszem, jobb is, ha hagylak rendezkedni. Még be sem pakoltam az utazáshoz – hazudtam. Az igazság az volt, hogy már indulásra készen állt minden csomagom, még a hajápoláshoz szükséges cuccaimat is áttöltöttem kicsi műanyag üvegcsékbe. Az óra nem tudta elég gyorsan elütni az indulásom óráját. De ahogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a gyümölcsös koktélok és a napsütés pompás gondolata átsuhant lelki szemeim előtt, nem tudtam figyelmen kívül hagyni, ahogy az izgatottságom lassan büntudattá és szorongássá vált.

– Nehéz lesz a jövő hét nélküled – mondta Reilly kurtán, kétséget sem hagyva efelől. – Be lesz kapcsolva a telefonod?

– Igazság szerint nem tudom, hogy lesz-e ott hálózatom – motyogtam.

Megint érthetetlen hangot hallatott, ami annyit jelentett: *Oldd meg, Vanessa!* Fogalmam sem volt, hogy a képességem, amivel dekódoltam, amit a főnököm ki sem mondott, inkább fantasztikus asz-szisztenssé, vagy teljesen örültté tett. De ez mindegy is volt, mert úgy sejtettem, nagyon hosszú éjszaka elé fogok nézni.

– Szükséged van segítségre? – kérdeztem végül, gyűlölve a szavakat, és még jobban gyűlölve a választ, amiről tudtam, hogy mindjárt meghallom.

A főnököm a fejével a konyha irányába intett, aminek magas ablakait szinte teljesen eltakarta többsornyi egymásra pakolt doboz.

– Kezdheted azokkal a dobozokkal ott.